

UOHSX00ATS4J

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0175/2017/VZ-37627/2017/300/PSe

Brno: 22. prosince 2017

V řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 10. 10. 2017 obviněným –

- **Česká republika – Generální finanční ředitelství**, IČO 72080043, se sídlem Lazarská 15/7, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0320/2017/VZ-27861/2017/521/JRo ze dne 25. 9. 2017 vydanému ve věci možného spáchání přestupku obviněným podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů při zadání veřejné zakázky s názvem „**Technická podpora IS VEMA 2016**“ v jednacím řízení bez uveřejnění na základě výzvy k podání nabídky ze dne 15. 3. 2016, jehož oznámení o zadání bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 8. 7. 2016 pod ev. č. zakázky 641918 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 13. 7. 2016 pod ev. č. 2016/S 133-240696,

jsem podle 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0320/2017/VZ-27861/2017/521/JRo ze dne 25. 9. 2017

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 17. 12. 1992 uzavřela Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947, se sídlem Letenská 525/15, 110 00 Praha, (dále jen „**právní předchůdce**“) s VEMA počítače a projektování spol. s r.o., v likvidaci, IČO 00544809, se sídlem Okružní 871/3a, Lesná, 638 00 Brno, jejímž jediným společníkem je Vema, a.s., IČO 26226511, se sídlem Okružní 871/3a, 638 00 Brno, (dále jen „**vybraný uchazeč**“) kupní smlouvu č. 92/260 (dále jen „**původní smlouva**“) na programové vybavení EKOS/VEMA (dále jen „**IS VEMA**“).
2. Podle článku II. odst. 2.1 původní smlouvy „*[d]odavatel touto smlouvou prodává uživateli aktuální verzi programového vybavení EKOS/VEMA (dále jen projekt) ve sktruktuře uvedené v příloze smlouvy za dále uvedených podmínek. Součástí prodeje je souhlas dodavatele k užívání projektu uživatelem ve vlastní organizaci a v organizacích uvedených v příloze této smlouvy způsobem popsáným v uživatelské dokumentaci*“. Podle článku II. odst. 2.2 původní smlouvy pak „*[k] projektu bude dodavatel minimálně po dobu pěti let provádět údržbu. Údržba bude prováděna v návaznosti na změny a nabytí účinnosti celostátně platných předpisů, případně v termínech dohodnutých s uživatelem*“.
3. Dne 15. 3. 2016 zahájila Česká republika – Generální finanční ředitelství, IČO 72080043, se sídlem Lazarská 15/7, 110 00 Praha 1, (dále jen „**obviněný**“ či též „**zadavatel**“) zadávací řízení veřejné zakázky s názvem „Technická podpora IS VEMA 2016“ (dále jen „**veřejná zakázka**“), a to odesláním výzvy k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění (dále jen „**JŘBU**“).
4. Dne 24. 6. 2016 uzavřel obviněný s vybraným uchazečem smlouvu na plnění veřejné zakázky, označenou jako „Smlouva o dílo – zajištění služeb servisní podpory a hot-line, číslo: 2016/046“ (dále jen „**Smlouva o dílo**“) a dne 8. 7. 2016 bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno Oznámení o zadání veřejné zakázky pod ev. č. zakázky 641918 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 13. 7. 2016 pod ev. č. 2016/S 133-240696.
5. Dne 10. 8. 2017 zahájil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), příslušný k dohledu nad dodržováním zákona podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, toto správní řízení, neboť získal pochybnosti o souladu úkonů a postupů učiněných obviněným při zadání veřejné zakázky.

---

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na § 273 odst. 1 tohoto zákona.

II. Napadené rozhodnutí

6. Dne 25. 9. 2017 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0320/2017/VZ-27861/2017/521/JRo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jehož výrokem I. rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 zákona, když veřejnou zakázku z důvodu ochrany výhradních práv zadal v JŘBU, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, neboť důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče byl zaviněně vytvořen předchozím postupem právního předchůdce obviněného při uzavření původní smlouvy, který si však potřeby budoucích návazných plnění souvisejících s předmětem původních smluv musel být vědom, a proto obviněný nemohl veřejnou zakázku v JŘBU s odkazem na důvod ochrany výhradních práv vybraného uchazeče zadat, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 6. 2016 s uvedeným vybraným uchazečem Smlouvu o dílo.
7. Výrok I. napadeného rozhodnutí Úřad opřel o východisko, že důkazní břemeno naplnění podmínek dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona pro použití JŘBU nese obviněný, přičemž po provedeném dokazování dospěl k závěru, že obviněný toto důkazní břemeno neunesl, a neprokázal tak existenci zákonných důvodů pro zadání veřejné zakázky v JŘBU.
8. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému pokutu ve výši 750 000 Kč.

III. Námitky rozkladu

9. Dne 10. 10. 2017 obdržel Úřad rozklad obviněného, jímž brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 25. 9. 2017. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
10. Obviněný je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení otázky naplnění podmínek postupu zadavatele dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Vady napadeného rozhodnutí odůvodňuje následovně.
11. Obviněný nesouhlasí se závěrem Úřadu, že nedoložil ani neprokázal, že jediným, kdo může plnění odpovídající předmětu veřejné zakázky poskytnout je stávající dodavatel. V rámci této argumentace obviněný odkazuje především na fakt, že ani dnes nedisponuje zdrojovými kódy k IS VEMA, jehož další úpravy a zásahy do něj byly předmětem veřejné zakázky.
12. Zároveň obviněný podotýká, že jemu ani jeho právnímu předchůdci nebyla autorská práva k IS VEMA vybraným uchazečem postoupena, až na běžnou úpravu uživatelské licence. Obviněný v tomto ohledu vedl s vybraným uchazečem v minulosti jednání, jejichž účelem bylo postoupení majetkových autorských práv k IS VEMA, přičemž ten to však odmítl. Tyto skutečnosti byly obviněnému známy prokazatelně před zahájením JŘBU na veřejnou zakázku.
13. Obviněný dále v rozkladu konstatuje, že absence zdrojových kódů a neumožnění výkonu majetkových práv autorských k IS VEMA byla známa již z původní smlouvy a byla mu vybraným uchazečem potvrzena i před zahájením JŘBU na veřejnou zakázku. Jedná se o stěžejní důvod, proč zadavatel pro realizaci veřejné zakázky objektivně nemohl (a ani nesměl) oslovit jiného než stávajícího dodavatele, neboť pokud by tak učinil, porušil by

zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“).

14. K odkazu Úřadu na § 66 odst. 1 autorského zákona a k jeho rozboru (viz body 75 až 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí) obviněný uvádí, že znalost zdrojového kódu je nutná i tam, kde na základě tzv. zákonné licence vyplývající z § 66 odst. 1 autorského zákona není k výkonu některých uživatelských práv nabyvatele licence k dílu výslovný souhlas jeho autora zapotřebí. Zároveň obviněný dodává, že bez souhlasu autora počítačového programu lze zajistit pouze zavedení a provoz počítačového programu nebo opravu existujících a již identifikovaných chyb, bez které by takový program neplnil zamýšlenou funkci a nemohl být řádně využíván. Co se týká oprávnění podle § 66 odst. 1 písm. b) autorského zákona, obviněný upozorňuje, že toto konkrétní ustanovení opravňuje uživatele licence k zásahům do díla pouze za předpokladu, že nebylo stranami vyloučeno. Obviněný k tomuto opětovně uvádí, že ze strany vybraného uchazeče nelze vyčíst žádný zájem na tom, aby do IS VEMA bylo jakkoliv zasahováno jinými subjekty, než právě stávajícím dodavatelem.
15. Obviněný brojí i proti závěru Úřadu, že neunesl důkazní břemeno ohledně splnění podmínek JŘBU, když zdůrazňuje, že veškeré skutečnosti rozhodné pro závěr o existenci výhradních práv stávajícího dodavatele byly obviněným Úřadu sděleny a řádně doloženy, přičemž jejich existence současně zcela zřetelně vyplývala ze zadavatelem předložených dokumentů.
16. Ve druhé části rozkladu se obviněný zabývá naplněním materiálního předpokladu postupu podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Lépe řečeno, zásadní otázkou je, zda právní předchůdce obviněného mohl či dokonce měl v době uzavření původní smlouvy důvodně předpokládat, že bude do budoucna nezbytné do IS VEMA zasahovat. K tomu obviněný uvedl, že tento předpoklad mohl na straně právního předchůdce sice vzniknout, nicméně již nebyl důvod upravovat autorská práva k IS VEMA způsobem, jaký v napadeném rozhodnutí předpokládá Úřad.
17. Dále obviněný zpochybňuje závěry Úřadu odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012. Obviněný má za to, že při uzavření původní smlouvy žádný právní předpis závazně nestanovil to, v jakém rozsahu mají být upravena majetková autorská práva k IS VEMA a zároveň žádný právní předpis nestanovil ani povinnost výběru dodavatele v zadávacím řízení. Z toho důvodu tak právní předchůdce obviněného vycházel ze svých aktuálních potřeb, ze situace na trhu a ze stavu v té době platné legislativy, a nemohl tedy z povahy věci uvažovat o založení stavu exkluzivity, v důsledku čehož bude možné navazující plnění plnit pouze na základě JŘBU, neboť samotný pojem jednacích řízení bez uveřejnění v této době ani neexistoval. Obviněný je v kontextu výše uvedeného tedy přesvědčen, že odkaz na výše uvedený rozsudek NSS a jeho srovnání s postupem v případě veřejné zakázky jsou zcela nepřiléhavé.
18. Další skutečností, jež je třeba si dle obviněného uvědomit, je to, že se v případě IS VEMA jedná o komerčně využívaný produkt stávajícího dodavatele, přičemž nelze důvodně předpokládat, že by tento byl ochoten přistoupit k tak razantnímu omezení svých práv k tomuto informačnímu systému, že by mohla být původní smlouva vůbec uzavřena.
19. Zároveň hraje dle obviněného podstatnou roli také to, že z původní smlouvy nelze přímo dovozovat, že by obviněný plánoval IS VEMA používat dlouhodobě. Prvním takovým

ukazatelem je začlenění právního předchůdce v systému ústředních orgánů státní správy, kdy se jednak poměrně často mění jejich vnitřní organizační struktura, náplň činností i objem finančních prostředků, přičemž je tento časový cyklus do značné míry ohraničen jedním volebním obdobím.

20. Druhým ukazatelem pak je samotný rozvoj v oblasti informačních technologií, který nevede pouze k nutnosti informační systémy měnit a upravovat, nýbrž se může s ohledem na překotný rozvoj stát, že systém v relativně krátkém období zcela ztratí svou užitnou hodnotu a musí být vyměněn za jiný, modernější. Obviněný k tomu namítá, že pouze skutečnost, že původní smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou (s minimální dobou plnění v délce 5 let), sama o sobě nesvědčí o záměru IS VEMA využívat skutečně dlouhodobě, neboť původní smlouva současně obsahuje i možnost ji ze strany právního předchůdce kdykoliv písemně vypovědět.
21. Dalším argumentem, o který se obviněný opírá, je neopodstatněná nutnost opětovného vysoutěžení nového systému. K tomu obviněný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012, č. j. 62 Af 61/2010-332, z něhož vyvozuje závěr, že opakované vytváření a financování plnění, kterými zadavatel již disponuje, je v rozporu se smyslem zákona a to zejména s ohledem na zásadu hospodárnosti.
22. Dále v rozkladu obviněný argumentuje tím, že již v roce 2014 zahájil otevřené zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému. Toto zadávací řízení však bylo posléze zrušeno rozhodnutím Úřadu č. j. ÚOHS-S0040,0163/2015/VZ-14147/2015/522/PKř ze dne 12. 6. 2015 a jeho rozklad zamítnut až rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R187/2015/VZ-34102/2016/322/KBe ze dne 18. 8. 2016, tedy až po zahájení JŘBU na veřejnou zakázku. Obviněný k tomu dodává, že až do chvíle podání rozkladu nebylo dané správní řízení ukončeno (věc je na základě správní žaloby podané obviněným řešena před Krajským soudem v Brně).
23. Blíže k tomu obviněný s odkazem na § 84 odst. 6 zákona dodává, že (i kdyby to považoval za vhodné či nutné) nebyl oprávněn do okamžiku případného zrušení zadávacího řízení Úřadem, či naopak jeho potvrzení zahájit jiné zadávací řízení s obdobným předmětem plnění. Zadavatel by tak v době, kdy došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, nebyl schopen bez jejího uzavření zajistit funkcionality požadovaného personálního informačního systému a služeb s tím spojených jinak než oslovením vybraného uchazeče v JŘBU.
24. Obviněný dále zdůrazňuje, že v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (viz rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53) je zaviněný postup zadavatele při vytvoření stavu exkluzivity třeba prokázat, což v případě právního předchůdce obviněného nelze. V případě uzavření původní smlouvy nelze z ničeho usuzovat na skutečnost, že by si právní předchůdce obviněného situaci cíleně připravil tak, aby jak on, tak posléze i obviněný mohli veřejnou zakázku a zakázky jí předcházející zadávat v JŘBU.
25. Dále obviněný argumentuje proti odkazu na rozhodnutí předsedy Úřadu uvedenému v bodě 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvádí, že v nyní projednávaném případě není nosným důvodem pro použití JŘBU dodržení zásady hospodárnosti, nýbrž tímto důvodem je zejména to, že pokud by neměl možnost JŘBU použít a uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem, byl by pro něho IS VEMA nadále nepoužitelný, tj. nebylo by možné např. zpracovávat výplaty pro více jak 15 tisíc zaměstnanců finanční správy. Klíčovým

a hlavním důvodem, na němž zadavatel postavil možnost realizace JŘBU ve vztahu k veřejné zakázce, tedy byla existence výhradních práv vybraného uchazeče.

26. Obviněný dále odkazuje na Úřadem v napadeném rozhodnutí zmíněné rozsudky v kauze Opencard (viz rozsudek Krajského soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 112/2013-131 a rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015-95), k nimž uvádí, že tyto nelze s ohledem na v rozkladu uvedené okolnosti s nyní projednávaným případem srovnávat. Právní předchůdce totiž nemohl předvídat, že v budoucnu bude nastavením licenčních podmínek původní smlouvy postižen obviněný. Obviněný tak opětovně podotýká, že právní předchůdce stav exkluzivity stávajícího dodavatele nezavinil, protože v okamžiku uzavření původní smlouvy ani nedisponoval žádnou strategií či jasnou a zdokumentovanou představou o dalším osudu IS VEMA v delším časovém horizontu.

Závěr rozkladu

27. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v celém jeho rozsahu zrušil a věc vedenou pod sp. zn. ÚOHS-S0320/2017/VZ vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Řízení o rozkladu

28. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

29. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
30. Úřad tím, že výrokem I. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 zákona, když veřejnou zakázku z důvodu ochrany výhradních práv zadal v JŘBU, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, neboť důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče byl zaviněně vytvořen předchozím postupem právního předchůdce obviněného při uzavření původní smlouvy, který si však potřeby budoucích návazných plnění souvisejících s předmětem původních smluv musel být vědom, a proto obviněný nemohl veřejnou zakázku v JŘBU s odkazem na důvod ochrany výhradních práv vybraného uchazeče zadat, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 6. 2016 s uvedeným vybraným uchazečem Smlouvu o dílo, rozhodl správně a v souladu s právními předpisy.
31. Úřad tím, že výrokem II. napadeného rozhodnutí uložil obviněnému pokutu ve výši 750 000 Kč, rozhodl správně a v souladu s právními předpisy.

32. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a k zamítnutí rozkladu obviněného.

V. K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

33. Předpokladem toho, aby v tomto řízení o rozkladu bylo vůbec možno provést přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v intencích jednotlivých námitek rozkladu, je naplnění požadavku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož „*pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení*“, jak je uvedeno kupř. v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 121/2016 – 196, či analogicky v rozsudku NSS č. j. 2 As 310/2016 - 52 ze dne 14. 6. 2017, podle něhož je třeba námitku nepřezkoumatelnosti třeba posoudit přednostně: „*pokud by totiž v postupu krajského soudu existovaly vady, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, případně pokud by jeho rozsudek byl nepřezkoumatelný, mohlo by to vyloučit možnost řádného posouzení ostatních kasačních námitek.*“
34. V rozsudku č. j. 6 Ads 280/2015 – 40 ze dne 4. 5. 2016 „*NSS k této otázce předesílá, že pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Stejný výklad NSS dlouhodobě judikuje např. v rozsudku č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 ze dne 4. 12. 2003 či v rozsudku č. j. 3 As 88/2016 ze dne 31. 10. 2017.
35. Podle rozsudku NSS č. j. 4 Azs 155/2017 – 21 ze dne 3. 11 2017 pak: „*Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro závěr, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).*“
36. Ačkoli výše uvedená či odkazovaná judikatura hovoří o přezkoumatelnosti ve vztahu k soudním rozhodnutím, její aplikovatelnost na přezkum správních rozhodnutí je dána ustanovením § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, resp. požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

37. V rámci přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí uvádím, že jsem žádnou z vad naznačených výše uvedenou judikaturou v napadeném rozhodnutí neshledal. Výroky napadeného rozhodnutí považuji za vnitřně nerozporné, zcela srozumitelné, jednoznačné a určité. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, které otázky považoval Úřad za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto považuji jako celek za přezkoumatelné, ostatně sám obviněný s ním v mnoha ohledech polemizuje, což by v případě jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů nebylo možné. Skutečnost, že se závěry Úřadu nesouhlasí, je věcí jinou, neznamená však, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné – právě naopak.

VI. K námitkám rozkladu

K námitkám proti výroku I. napadeného rozhodnutí

38. Vzhledem k tomu, že se obsah rozkladových námitek obviněného do značné míry kryje s námitkami vznesenými v dosavadním průběhu správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, předesílám ke způsobu jejich vypořádání, že ve smyslu ustálené judikatury „nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29). NSS má v posuzované věci za to, že ve světle citované judikatury krajský soud odůvodnil své rozhodnutí dostačujícím způsobem a se snahou postihnout žalobní body komplexně tak, aby reagoval na všechny výtky stěžovatele proti napadenému rozhodnutí. Na každé rozhodnutí je přitom nutno nahlížet jako na celek; není-li konkrétní žalobní námitka vypořádána samostatně (ale je součástí širšího hodnocení posuzované problematiky), nelze o nepřezkoumatelnosti takového rozsudku vůbec uvažovat. (...) Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že krajský soud uvedl srozumitelné a logicky na sebe navazující důvody ve prospěch právního názoru, k němuž dospěl, a vyjádřil se i ke stěžejním argumentům stěžovatele. Krajský soud sice výslovně nereagoval na každý dílčí argument stěžovatele, z jeho celkové úvahy je však zcela zřejmé, proč se s právním názorem stěžovatele neztotožnil.“, jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 2 As 134/2011 – 200 ze dne 27. 8. 2013. Ačkoliv se tento rozsudek vztahuje k nepřezkoumatelnosti, resp. ke standardům přezkoumatelnosti, rozhodnutí správního soudu, je jeho výklad přílehlavý i pro výklad nepřezkoumatelnosti, resp. pro výklad standardu přezkoumatelnosti, správního rozhodnutí. Jak je uvedeno výše, výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky a nikoli např. právního předpisu stanovícího požadavky toliko na rozhodnutí správního soudu. Stejný, resp. obdobný, výklad je proto principiálně možné použít i ve vztahu k vypořádání námitek odvolacím správním orgánem v řízení o rozkladu. Pokud tedy zadavatel uvádí na několika místech v rozkladu stále se ve svém obsahu opakující námitky, svá přesvědčení a konstatování, z nichž některé spolu úzce souvisí, avšak nevnáší nové světlo do posuzované věci či případně tyto nejsou ani relevantní pro posouzení té které dílčí právní otázky, je nadbytečné, aby se odvolací správní orgán jednotlivě a opakovaně

s takovými námitkami podrobně vypořádával, pokud komplexně postihne gros rozkladové argumentace.

39. K obdobným závěrům ve vztahu k nepřezkoumatelnosti, resp. ke standardům přezkoumatelnosti, ostatně dospěl např. i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 29 Af 96/2013-234 ze dne 28. 3. 2017, podle jehož výkladu: *„Povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. (...) V nyní projednávané věci si nelze nepovšimnout mimořádného rozsahu i obsahu rozhodnutí žalovaného, jakož i toho, že v případě námitek rozkladů šlo ve své podstatě z větší části o stále stejné či obdobné, opakující se námitky týkající se procesních vad, skutkových i právních závěrů a jejich následků, jež jsou nahlíženy z různých úhlů pohledu a různě argumentované. Všem těmto základním okruhům námitek se předseda Úřadu potažmo žalovaný věnoval a nelze mu vyčítat nezohlednění veškeré v rozkladech vyslovené argumentace. Ostatně při rozsáhlosti celé projednávané věci se ani nelze divit určité racionalizaci argumentace předsedy Úřadu.“*
40. K námitce rozkladu, kdy obviněný nesouhlasí se závěrem Úřadu, že nedoložil ani neprokázal, že jediným, kdo může plnění odpovídající předmětu veřejné zakázky poskytnout, je stávající dodavatel, uvádím následující. Úřad se k obsahu této námítce vyjádřil v bodě 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že: *„i kdyby se snad obviněnému podařilo prokázat to, že neexistuje subjekt odlišný od vybraného uchazeče, jenž by byl oprávněn k zásahu do informačních systémů (a tento zásah by přitom byl nezbytný pro plnění předmětu veřejné zakázky), nic to nemění na skutečnosti, že stav exkluzivity výhradních práv vybraného uchazeče byl způsoben právním jednáním předchůdce obviněného, pročez nemůže být tento stav oprávněným důvodem pro použití jednacího řízení bez uveřejnění.“* Obviněný k tomuto dílčímu závěru však blíže namítá, že nikdo jiný než vybraný uchazeč dnes nedisponuje zdrojovými kódy k IS VEMA, jehož další úpravy a zásahy do něj byly předmětem veřejné zakázky.
41. Podstata této námítce obviněného však zcela odhlíží od toho, že předmětem dokazování v tomto správním řízení je otázka naplnění zákonných předpokladů pro využití JŘBU, resp. unesení důkazního břemene v této právní otázce obviněným, nikoli prokázání toho, že neexistuje subjekt odlišný od vybraného uchazeče, jenž by byl býval oprávněn k zásahu do informačních systémů. Okolnost, zda existuje či neexistuje subjekt odlišný od vybraného uchazeče, jenž by byl býval oprávněn k zásahu do informačních systémů, je totiž jen nutným důsledkem, resp. projevem, právního stavu ochrany výhradních práv vybraného uchazeče, který však vznikl v důsledku původní smlouvy.
42. Dílčí námitka obviněného, že jemu ani jeho právnímu předchůdci nebyla autorská práva k IS VEMA vybraným uchazečem postoupena, až na běžnou úpravu uživatelské licence, tedy nijak nereflktuje fakt, že byl tento nejen právní, ale v důsledku toho i faktický stav nemožnosti zásahů do zdrojových kódů IS VEMA způsoben dřívějším jednáním právního předchůdce obviněného, a to právě navozením stavu exkluzivity autorských práv vybraného uchazeče. Na tomto stěžejním závěru Úřadu pak nemohou ničeho změnit ani okolnosti, že obviněný vedl s vybraným uchazečem v minulosti jednání, jejichž účelem bylo postoupení

majetkových autorských práv k IS VEMA, přičemž ten to odmítl, ani to, že toto odmítnutí bylo obviněnému známo ještě před zahájením JŘBU na veřejnou zakázku. Ve své podstatě tu totiž jde toliko o faktický důsledek exkluzivity autorských práv vybraného uchazeče vyplývající z původní smlouvy. „Zaviněnost“ tohoto faktického důsledku obviněným, resp. jeho právním předchůdcem, však neumožňuje použití JŘBU dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona.

43. K námitce rozkladu, že absence zdrojových kódů a neumožnění výkonu majetkových práv autorských k IS VEMA byla stěžejním důvodem, proč obviněný pro realizaci veřejné zakázky objektivně nemohl (a ani nesměl) oslovit jiného než vybraného uchazeče, neboť pokud by tak učinil, porušil by autorský zákon, uvádím následující. Tato námitka rozkladu toliko osvětluje motivaci obviněného, proč postupoval při zadání veřejné zakázky v JŘBU. Nijak však nerozporuje závěr Úřadu, že si obviněný svá omezení vyplývající z dobrovolně navozené exkluzivity autorských práv vybraného uchazeče podle autorského zákona způsobil vlastním jednáním při uzavření původní smlouvy. Takováto omezení, jež tu obviněný namítá, vyplývala mnohem spíše z původní smlouvy než z autorského zákona, jelikož autorský zákon neobsahoval výhradně kogentní ustanovení regulující výkon autorských práv, ale ponechával jejich rozsah, resp. rozsah jejich výkonu, zásadně v dispozici smluvních stran původní smlouvy. Napadené rozhodnutí pak nepostihuje obviněného za jednání právního předchůdce obviněného učiněné při uzavření původní smlouvy, nýbrž za to, že při zadání veřejné zakázky v JŘBU (které obviněný nazývá toliko „oslovením jiného než vybraného uchazeče“), nedodržel podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Obviněný touto námitkou přehlíží, že bylo otázkou autonomie jeho vůle, zda se dříve či později, v důsledku svého vlastního postupu, dostane do situace vlastního sebeomezení jak ve vztahu k (dobrovolným) závazkům plynoucím mu na straně jedné z původní smlouvy a z autorského zákona, tak na straně druhé i z ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Mám proto za to, že tato námitka rozkladu tedy ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu nesměřuje proti správnosti či zákonnosti napadeného rozhodnutí.
44. V této souvislosti obviněný v rozkladu dále namítá, že znalost zdrojového kódu je nutná i tam, kde na základě tzv. zákonné licence vyplývající z § 66 odst. 1 autorského zákona není k výkonu některých uživatelských práv zapotřebí výslovný souhlas jeho autora, s tím, že ze strany vybraného uchazeče nelze vyčíst žádný zájem na tom, aby do IS VEMA bylo jakkoliv zasahováno jinými subjekty. Úřad přitom v bodě 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k dílčímu závěru, že: *„nelze vždy automaticky uzavřít, že z důvodu ochrany práv vyplývajících z autorského zákona byl vybraný uchazeč skutečně jediným možným dodavatelem k realizaci šetřené veřejné zakázky, když oprávnění obviněného k určitým uživatelským úpravám programu může vycházet ze zákonné licence oprávněného uživatele počítačového programu, např. dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) autorského zákona, přičemž ani ze znaleckého posudku předloženého zadavatelem nevyplývá, že by tento reflektoval výše nastíněné aspekty autorského zákona.“*
45. Touto námitkou tedy obviněný brojí pouze proti tomu dílčímu závěru, který se vztahuje k vyjádření obviněného, že vybraný uchazeč byl jediným možným dodavatelem k realizaci veřejné zakázky. Jak je zřejmé z § 68 odst. 3 správního řádu, v odůvodnění správního rozhodnutí se uvedou nejen důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních

předpisů, ale také informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pokud tedy obviněný tvrdil, že vybraný uchazeč byl jediným možným dodavatelem k realizaci veřejné zakázky z důvodu ochrany jeho výhradních majetkových autorských práv, považuji za správné a zákonné, pokud Úřad takovouto námitku ve správním řízení vypořádal nejen z pohledu důvodů podírajících jednotlivé výroky napadeného rozhodnutí, ale i z pohledu úvah, kterými se (nad rámec závěrů vedoucích k výrokům) řídil při vypořádání se s jednotlivými vyjádřeními obviněného. Ačkoli tedy z bodu 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo nevyplývají závěry bezprostředně se odrážející ve výrociích napadeného rozhodnutí, Úřad jistě nepochybil, když se zabýval i tím vyjádřením obviněného, které bylo výrazem jeho práva na obhajobu. Po věcné stránce této námitky pak odkazují na výše uvedené vypořádání námitky rozkladu týkající se absence zdrojových kódů a neumožnění výkonu majetkových práv autorských jinými subjekty než vybraným uchazečem. Námitka, že se obviněný v důsledku svého jednání, resp. v důsledku jednání svého právního předchůdce, dobrovolně zbavil mimo jiné i faktické možnosti výkonu svých zákonných licencí vyplývajících z § 66 odst. 1 autorského zákona, jistě nemůže vyvrátit závěry Úřadu o „zaviněném“ založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv vybraného uchazeče, jež podírají výroky napadeného rozhodnutí.

46. K této námitce tedy uvádím, že polemika Úřadu ohledně aplikovatelnosti § 66 odst. 1 autorského zákona byla s ohledem na závěry výše uvedené nadbytečná a učiněná nad rámec nutného posouzení splnění podmínek pro zadání veřejné zakázky JŘBU. V této souvislosti je stěžejní závěr Úřadu uvedený v bodě 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že obviněný zadal šetřenou veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění z důvodu ochrany výhradních práv, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, když důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče byl zaviněně vytvořen postupem právního předchůdce obviněného při uzavření původní smlouvy, a proto nemohl veřejnou zakázku v JŘBU s odkazem na důvody ochrany výhradních práv vybraného uchazeče zadat. Pokud Úřad správně konstatoval neprokázání autorskoprávních důvodů zadavatelem, nebylo již zapotřebí zkoumat další související podmínky jako rozsah možných oprávnění vyplývajících z § 66 odst. 1 autorského zákona. Tato námitka rozkladu se tedy stěžejních důvodů rozhodnutí nedotýká. Proto i tuto dílčí námitku rozkladu považuji za neodůvodněnou, resp. nesměřující proti správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí; svědčí spíše o tom, nakolik právní předchůdce obviněného přistoupil na neprozřetelná omezení svých práv, resp. nakolik obviněný takováto svá omezení následně udržoval.
47. K námitce obviněného, že veškeré skutečnosti rozhodné pro závěr o existenci výhradních práv vybraného uchazeče byly obviněným Úřadu sděleny a řádně doloženy, pak dodávám, že ve věci tohoto správního řízení není podstatné to, zda tu existence výhradních práv vybraného uchazeče byla či nebyla, nýbrž to, zda takováto existence byla či nebyla naplněním zákonných podmínek pro použití JŘBU při zadání veřejné zakázky. Součástí důkazního břemene ohledně naplnění zákonných podmínek pro použití JŘBU při zadání veřejné zakázky totiž byla nejen (i) existence výhradních autorských práv vybraného uchazeče, ale také (ii) *naplnění materiální podmínky* pro postup v JŘBU – tedy zda existence výhradních autorských práv vybraného uchazeče nutných pro plnění veřejné zakázky byla či nebyla obviněným zaviněně vytvořena. Proto okolnost unesení důkazního břemene toliko

ve vztahu k (i) samotné existenci výhradních autorských práv vybraného uchazeče ještě nic nevypovídá o unesení důkazního břemene současně i ve vztahu k (ii) naplnění materiální podmínky pro postup v JŘBU. Proto tuto námitku rozkladu nepovažuji za odůvodněnou.

48. K argumentaci obviněného směřující proti závěrům Úřadu ohledně neunesení důkazního břemene naplnění materiální podmínky pro postup v JŘBU obviněným, uvádím následující. Pokud obviněný namítá, že je otázkou, zda právní předchůdce obviněného mohl či dokonce měl v době uzavření původní smlouvy důvodně předpokládat, že bude do budoucna nezbytné do IS VEMA zasahovat, pak odkazuji na její vypořádání v bodech 79 až 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuji. Dílčí závěr Úřadu uvedený v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož se v případě Smlouvy o dílo jedná „o takový druh činností, které obecně s provozem informačních systémů bezprostředně souvisí a u kterých tedy musel právní předchůdce obviněného v době uzavírání původní kupní smlouvy již z povahy věci rozumně očekávat, že potřeba jejich provedení vznikne, neboť bez alespoň základní metodické a technické podpory nelze obdobné systémy používat (údržba veškerého aplikačního programového vybavení, aktualizace aplikačního programového vybavení ve vazbě na legislativní změny, poskytování servisních prací zahrnujících řešení problémů s provozem programového vybavení, odborná poradenská, konzultační a metodická pomoc, atd.). Nelze tudíž shledat, že činnosti, které jsou předmětem šetřené veřejné zakázky, jsou činnosti neočekávané a vznikly v důsledku nepředvídatelných okolností.“, přitom považuji za správný a zákonný, respektující výklad ustálené judikatury existující právě v době zadání veřejné zakázky.
49. K dílčí námitce rozkladu, že právní předchůdce obviněného nemohl s určitostí vyloučit, že původně vytvořený systém nebude v budoucnu vyměněn za systém jiný, uvádím, že stejně jako nemohl právní předchůdce obviněného s určitostí vyloučit, že původně vytvořený systém nebude v budoucnu vyměněn za systém jiný, nemohl stejnou měrou ani vyloučit, že původně vytvořený systém vyměněn nebude, resp. že by mohl být od roku 1992 provozován (udržován, aktualizován, apod.) dalšího čtvrt století, jak se ostatně skutečně stalo. V tomto ohledu považuji za správný a zákonný, respektující výklad ustálené judikatury existující právě v době zadání veřejné zakázky i dílčí závěr Úřadu uvedený v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že: „že z popisu a z účelu informačního systému nevyplývá, že právní předchůdce obviněného pořizoval informační systém „na jedno použití“, resp. informační systém, který by měl být používán jen po limitované dobu; naopak je zřejmé, že se jedná o informační systém (personální informační systém sloužící ke správě zaměstnaneckých údajů) s předpokládanou dlouhodobou životností, navíc spravující oblast objektivně podléhající legislativním změnám (ilustrativním příkladem může být problematika platů a s jejich vyplácením spojených odvodů). O to více pak musela být potřeba následné metodické a technické podpory poskytované v průběhu jeho používání zjevná“. A právě proto, že právní předchůdce obviněného nemohl s určitostí vyloučit, že mj. IS VEMA bude provozován po dobu dalšího čtvrt století, nelze tu (z tohoto důvodu) hovořit o absenci „zavinění“ při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv vybraného uchazeče, ba právě naopak. Proto tedy nepovažuji tuto námitku rozkladu za námitku, na základě níž by bylo možné dospět k závěru o splnění materiální podmínky pro postup v JŘBU, a jako takovou ji tedy nepovažuji za opodstatněnou.

50. K námitce rozkladu, kdy obviněný zpochybňuje závěry Úřadu v bodě 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž odkazuje na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012, uvádím následující. Obviněný tu nepolemizuje se samotným judikátem a jeho výkladem, nicméně namítá, že jeho aplikace na věc tohoto správního řízení je nepřiléhavá, jelikož právní předchůdce obviněného vycházel ze svých aktuálních potřeb, ze situace na trhu a ze stavu v té době platné legislativy, a nemohl tedy z povahy věci uvažovat o založení stavu exkluzivity. Předně podotýkám, že rozsudek NSS č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012 Úřad aplikoval nikoli na tehdejší jednání právního předchůdce obviněného, ale na jednání obviněného při zadání veřejné zakázky v roce 2016. Z pohledu možnosti uplatnění výkladu tohoto rozsudku pak odkazují na dílčí závěry Úřadu uvedené v bodě 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nimiž se zcela ztotožňuji a považuji je za správné a zákonné. Z pohledu samotného „zavinění“ při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv vybraného uchazeče pak znovu podotýkám, že takovéto „zavinění“ právního předchůdce při uzavření původní smlouvy není (samo osobě) napadeným rozhodnutím spojováno s porušením nějakého tehdejšího právního předpisu. Nicméně je objektivním faktem, že stav exkluzivity majetkových autorských práv vybraného uchazeče byl založen jednáním právního předchůdce; byl tedy ve smyslu pozdějšího výkladu rozsudku NSS č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012 nepochybně „zaviněn“ právě jednáním právního předchůdce obviněného.
51. Proto mám za to, že pozdější výklad dovozený judikaturou toliko trefně pojmenovává již existující právní stav ohledně historického „zavinění“ při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv. Rovněž se domnívám, že takovéto pojmenování je toliko reflexí historicky vzniklého právního stavu, vždy však s tím, že eventuální právní důsledky soud vyvozuje výhradně z právních předpisů účinných v době deliktního jednání. Mám proto za to, že k samotnému „zavinění“ (ve smyslu vyloučení „nešikovnosti“) při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv mohlo historicky dojít bez jakékoli nutné vazby na právní předpisy, resp. bez tehdejší právní regulace.
52. Proto považuji namítané okolnosti jednání právního předchůdce obviněného, a sice že při uzavření původní smlouvy žádný právní předpis závazně nestanovil to, v jakém rozsahu mají být upravena majetková autorská práva k IS VEMA a zároveň žádný právní předpis nestanovil ani povinnost výběru dodavatele v zadávacím řízení, za okolnosti v zásadě irelevantní ve vztahu k nyní projednávané věci tohoto správního řízení. Nemůže být a není totiž sporu o tom, že při zadávání veřejné zakázky byl dán (objektivně historicky vzniklý) právní stav exkluzivity majetkových autorských práv vybraného uchazeče. Stejně tak není sporu o tom, že tento právní stav byl optikou výkladu mj. rozsudku NSS č. j. 1 Afs 23/2012-102 ze dne 28. 11. 2012 již v roce 1992 „zaviněn“ jednáním právního předchůdce obviněného (ve smyslu vyloučení „nešikovnosti“). Okolnost, že historicky objektivně existující, byť třeba tehdy dovolené avšak „zaviněné“, právní stavy přetrvávající exkluzivity majetkových autorských práv, stávající ustálená judikatura správních soudů nějakým způsobem pojmenovává, resp. vykládá z hlediska požadavku splnění materiální podmínky pro postup v JŘBU, neznamená, že by taková judikatura snad z tehdejšího dovoleného jednání činila jednání nedovolené, nebo že by snad dovolenost takového tehdejšího jednání automaticky znamenala absenci deliktní odpovědnosti při stávajícím jednání obviněného. Jde pouze o nutnou reflexi minulého jednání významného z hlediska stávajících zákonných předpokladů pro použití JŘBU.

53. Námitku rozkladu spočívající v tom, že se v případě IS VEMA jedná o komerčně využívaný produkt vybraného uchazeče, přičemž nelze důvodně předpokládat, že by byl ochoten přistoupit k tak razantnímu omezení svých práv, že by mohla být původní smlouva vůbec uzavřena, pak považuji za ryze spekulativní a nepodloženou; tato námitka nesměřuje vůči správnosti či zákonnosti napadeného rozhodnutí.
54. Ohledně námitek rozkladu, že z původní smlouvy nelze přímo dovozovat, že by obviněný plánoval IS VEMA používat dlouhodobě, předně odkazuji na výše uvedené vypořádání obdobných námitek týkající se toho, že právní předchůdce obviněného nemohl s určitostí vyloučit ani to, že mj. IS VEMA bude provozován po dobu dalšího čtvrt století. Obviněný v tomto směru argumentace ostatně ani netvrdil ani neprokazoval, že by snad v případě IS VEMA mělo jít o informační systém „na jedno použití“, tj. s prvoplánově omezenou dobou použitelnosti. Tento charakter IS VEMA nevyplývá ani ze žádného podkladu napadeného rozhodnutí.
55. Namítané okolnosti jako začlenění právního předchůdce v systému ústředních orgánů státní správy, často se měnící vnitřní organizační struktura, náplň činností i objem finančních prostředků, ohraničenost jedním volebním obdobím, ani překotný rozvoj v oblasti informačních technologií nepovažuji za námitky, na základě nichž by bylo možné dospět k závěru o splnění materiální podmínky pro postup v JŘBU a jako takové je tedy nepovažuji za opodstatněné. Tyto námitky totiž nijak nezpochybňují „zavinění“ právního předchůdce obviněného při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv.
56. Pokud pak obviněný namítá, že pouze skutečnost, že původní smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou (s minimální dobou plnění v délce 5 let), sama o sobě nesvědčí o záměru IS VEMA využívat skutečně dlouhodobě, pak uvádím, že z tohoto faktu Úřad své závěry o nesplnění materiální podmínky pro postup v JŘBU vůbec nedovozuje; tyto závěry jsou založeny na zcela odlišných okolnostech uzavírání původní smlouvy. Nadto mám za to, že vědomí si minimální doby plnění v délce 5 let již při uzavírání původní smlouvy naopak jen posiluje správnost závěrů Úřadu o předvídatelnosti potřeby dalších plnění spjatých se zavedením a provozováním IS VEMA. Okolnost, že původní smlouva současně obsahuje i možnost ji ze strany obviněného kdykoliv písemně vypovědět, pak neznamená, že to vylučovalo „zavinění“ právního předchůdce obviněného při založení stavu exkluzivity majetkových autorských práv ve prospěch vybraného uchazeče.
57. Pokud obviněný s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 61/2010-332 ze dne 26. 4. 2012 v rozkladu brojí proti neopodstatněné nutnosti opětovného vysoutěžení nového systému, pak zcela přehlíží, že NSS v rozsudku sp. zn. 5 Afs 42/2012 ze dne 11. 1. 2013, kterým rozhodoval o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně, závěry krajského soudu v konkrétní věci korigoval mimo jiné tím, že: *„Jednací řízení bez uveřejnění lze využít, pokud jsou důvody pro jeho použití objektivní, tedy nezávislé na vůli zadavatele. Není sporu o tom, že pokud by se zadavatel svým vlastním zaviněným postupem dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jedné určité společnosti, porušil by tím zákon o veřejných zakázkách. Zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento ‚stav exkluzivity‘ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastalou situaci dostupnými právními prostředky změnit.“*

58. Pokud obviněný dále v rozkladu argumentuje tím, že již v roce 2014 zahájil otevřené zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému, předesílám k tomu, že správní řízení vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0040,0163/2015/VZ bylo pravomocně skončeno nabytím právní moci rozhodnutí č. j. ÚOHS-R187/2015/VZ-34102/2016/322/KBe ze dne 18. 8. 2016.
59. Obviněný v tomto směru blíže namítá, že dle § 84 odst.6 zákona nebyl oprávněn do okamžiku případného zrušení či naopak potvrzení takového otevřeného zadávacího řízení (za účelem zadání veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému) Úřadem, zahájit jiné zadávací řízení s obdobným předmětem plnění.
60. Podle § 84 odst.6 zákona není zadavatel oprávněn zahájit zadávací řízení, kterému předcházelo zadávací řízení s obdobným předmětem plnění, před zrušením takového předchozího zadávacího řízení.
61. Pokud tedy obviněný namítá, že podle § 84 odst.6 zákona až do nabytí právní moci rozhodnutí č. j. ÚOHS-R187/2015/VZ-34102/2016/322/KBe ze dne 18. 8. 2016 nemohl zahájit jiné zadávací řízení s obdobným předmětem plnění, konkrétně s plněním zajišťujícím funkcionality IS VEMA a služby s tím spojené, není sporu o tom, že i předmět plnění dle Smlouvy o dílo sám hodnotí jako součást předmětu veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému. Z pohledu § 84 odst.6 zákona tedy mám stejně jako obviněný za to, že nebyl oprávněn zahájit ani zadávací řízení veřejné zakázky. Porušení zákona obviněným při zadávání veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému totiž mimo jiné vedlo k nemožnosti zahájit zadávací řízení na tu část plnění, která odpovídá předmětu plnění dle Smlouvy o dílo (resp. je mu obdobné).
62. Obviněný nicméně v této souvislosti dále namítá, že z tohoto důvodu by v době, kdy došlo k uzavření Smlouvy o dílo, nebyl schopen bez jejího uzavření zajistit funkcionality IS VEMA a služeb s tím spojených jinak než oslovením vybraného uchazeče v JŘBU. K tomuto obsahu námítky pak blíže uvádím následující.
63. Ačkoli obviněný ve všech svých dosavadních vyjádřeních doposud argumentoval (tvrzeným) naplněním autorskoprávních důvodů podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona, u této námítky tak nečiní a pokud vůbec směřuje k jeho obhajobě, pak mi nezbývá, než ji interpretovat z hlediska jejího obsahu. Z obsahu této námítky a jeho porovnání s hypotézami jednotlivých ustanovení § 23 zákona stanovících možné podmínky použití JŘBU tedy mám za to, že tato námítka obviněného by vůbec mohla směřovat jediné k využití možnosti zadat veřejnou zakázku v JŘBU v krajně naléhavém případě ve smyslu § 23 odst. 4 písm. b) zákona. Mám totiž za to, že se tímto obsahem námítky obviněný poukazuje na *nezbytnost zadat* veřejnou zakázku mj. z časových důvodů.
64. Podle § 23 odst.4 písm. b) zákona může zadavatel zadat veřejnou zakázku v JŘBU rovněž tehdy, jestliže je veřejnou zakázku nezbytné zadat v krajně naléhavém případě, který zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.
65. Pro případ, že tato dílčí námítka vůbec směřuje k obhajobě obviněného a poukazuje-li na nezbytnost zadat veřejnou zakázku, nelze přehlédnout, že výrokem II. rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0040,0163/2015/VZ-14147/2015/522/PKř dne 12. 6. 2015 Úřad obviněnému uložil

nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému, jelikož podle pravomocného výroku I. takového rozhodnutí při tomto zadávání porušil zákon.

66. Proto obviněnému nesvědčila ani možnost zadat veřejnou zakázku v JŘBU za využití ustanovení § 23 odst. 4 písm. b) zákona. Jedním z nutných předpokladů postupu v JŘBU podle tohoto ustanovení je, že krajně naléhavý případ zadavatel *svým jednáním nezpůsobil*. Tento nutný předpoklad pak nemohl být naplněn právě z toho důvodu, že to byl obviněný, kdo porušil zákon při zadávání veřejné zakázky na dodávku nového personálního informačního systému, čímž způsobil (oprávněné a důvodné) vedení správního řízení Úřadem ve věci pod sp. zn. ÚOHS-S0040,0163/2015/VZ a na to navázanou krajní naléhavost, kterou v této námitce rozkladu nejspíše popisuje. Proto i k této námitce rozkladu uzavírám, že ji z výše uvedených důvodů nepovažuji za odůvodněnou.
67. K námitce rozkladu, že je „zaviněný“ postup zadavatele při vytvoření stavu exkluzivity třeba prokázat, což v případě právního předchůdce obviněného nelze, předně uvádím, že deliktní odpovědnost obviněného založená vymezením skutkové podstaty přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona je odpovědností objektivní, tedy odpovědností za výsledek, nikoli za zavinění. Proto je v tomto ohledu lhostejné, zda to byl právní předchůdce obviněného, či obviněný sám, kdo stav exkluzivity vybraného uchazeče původní smlouvou vytvořil, resp. udržoval. Práva a povinnosti plynoucí z původní smlouvy jsou díky právnímu nástupnictví právy a povinnostmi zcela přičitatelnými obviněnému. Takováto přešlá či převedená práva a povinnosti přitom nejsou ničím jiným, než komplexem právních vztahů vytvářejícím ve svém důsledku stav exkluzivity vybraného uchazeče. Je dlužno přitom zdůraznit, že obviněný není v tomto správním řízení trestán za samotné vytvoření či navození stavu exkluzivity vybraného uchazeče ani za udržování takového stavu. Obviněnému je kladeno za vinu něco zcela odlišného, a sice že na základě takového vytvořeného právního stavu zadal (další) veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění vybranému uchazeči. Dále pak k dílčí otázce „zavinění“ při samotném vytvoření stavu exkluzivity odkazují na vyčerpávající vypořádání této námitky Úřadem, provedené v bodech 83 až 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuji. Rovněž dílčí závěr Úřadu uvedený v bodě 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že: *„(...) obviněnému není vytýkán chybný postup jeho právního předchůdce při uzavírání původních smluv, ale chybný postup při vyhodnocení toho, zda jsou splněny podmínky pro uzavření Smlouvy o dílo v jednacím řízení bez uveřejnění“*, pak považuji za správný a zákonný, respektující ustálený výklad ze strany soudů.
68. K námitce rozkladu, že rozsudek Krajského soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 112/2013-131 a rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015-95 nelze s nyní projednávaným případem srovnávat, jelikož právní předchůdce v okamžiku uzavření původní smlouvy nedisponoval ani žádnou strategií či jasnou a zdokumentovanou představou o dalším osudu IS VEMA v delším časovém horizontu, uvádím následující. Sám obviněný v rozkladu argumentuje způsobem, z něhož je zřejmé, že je mu známa dynamika rozvoje v oblasti informačních technologií, který dle obviněného *„nevede pouze k nutnosti informační systémy měnit a upravovat, nýbrž se může s ohledem na překotný rozvoj stát, že systém v relativně krátkém období zcela ztratí svou užitnou hodnotu a musí být vyměněn za jiný, modernější“*. Již z této argumentace je seznatelné nejen, že si obviněný musel být vědom, že dynamika rozvoje v oblasti informačních technologií (krom „výměny“ informačního systému) mimo jiné

vede k nutnosti informační systémy měnit a upravovat, ale je z něj seznatelné i to, že si obviněný musel být vědom i alternativy k zadání veřejné zakázky, totiž eventuality výměny IS VEMA.

69. Pokud se týká samotné argumentace obviněného o absenci strategie či jasné a zdokumentované představy o dalším osudu IS VEMA v delším časovém horizontu, pak podotýkám, že samotná absence takovéto strategie či jasné a zdokumentované představy není způsobila vyloučit nezbytně nutnou, resp. přinejmenším vědomou, srozuměnost obviněného vycházející z objektivní nutnosti pořizování těch plnění, jež jsou v důsledku provozování IS VEMA nezbytná, jako např. právě údržba veškerého aplikačního programového vybavení, aktualizace aplikačního programového vybavení ve vazbě na legislativní změny, poskytování servisních prací zahrnujících řešení problémů s provozem programového vybavení, odborná poradenská, konzultační a metodická pomoc, atd. Proto tuto námitku rozkladu považuji za neodůvodněnou a postup Úřadu za správný, když vycházel z výkladu uvedeného v rozsudku Krajského soudu v Brně sp.zn. 62 Af 112/2013 ze dne 15. 10. 2015, resp. v rozsudku NSS č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016, podle něhož: *„(...) v případě zmiňovaného ‚zavinění‘ půjde o takové způsobení stavu exkluzivity zadavatelem, kdy musel s ohledem na individuální okolnosti zadávání původní zakázky předpokládat nutnost zadání navazujících zakázek“*.
70. K námitce rozkladu, že nosným důvodem pro použití JŘBU při zadání veřejné zakázky je oproti rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0067/2016/VZ-39866/2016/323/KKř ze dne 29. 9. 2016 zejména zachování možnosti zpracovávat výplaty pro více jak 15 tisíc zaměstnanců finanční správy Finanční správy ČR, uvádím následující. Obviněný k tomu blíže namítá, že pokud by neměl možnost JŘBU použít a uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem, byl by pro něj IS VEMA nadále nepoužitelný. Tato argumentace obviněného se však v tomto šetřeném případě zcela míjí s důvody, pro něž zákon umožňuje užít JŘBU. Pokud se obviněný dovolával existence výhradních práv vybraného uchazeče jakožto důvodu pro použití JŘBU, pak „zachování výkonu agendy kontroly dotací orgány Finanční správy ČR“ tyto důvody nenaplnuje, jde totiž ve své podstatě jen o motivaci obviněného k zadání veřejné zakázky, kterou však není možné podřadit pod zákonný důvod podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Jak totiž uvedl již Úřad v bodě 58 odůvodnění napadeného rozhodnutí, možnost zadání veřejné zakázky postupem v JŘBU by podle výkladu judikatury byla možná pouze tehdy, (i) neexistuje-li přiměřená alternativa nebo náhrada a dále současně (ii) tato neexistence stojí na objektivních základech a není důsledkem vlastní činnosti zadavatele (spočívající např. v předchozím uzavření smluv či nezajištění nezbytných práv). A právě podmínka ad (ii) není v případě veřejné zakázky splněna, nemůže tedy dojít k podřazení důvodu spočívajícího v „zachování možnosti zpracovávat výplaty pro více jak 15 tisíc zaměstnanců finanční správy Finanční správy ČR“ pod autorskoprávní důvody podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Proto považuji závěr Úřadu uvedený v bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí, že materiální stránka podmínky pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona z důvodu ochrany výhradních práv nebyla splněna, za správný a zákonný.
71. Ze všech výše uvedených důvodů pak považuji za neodůvodněnou i úvodní námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení otázky naplnění podmínek postupu obviněného dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona; s řešením právní otázky naplnění podmínek postupu obviněného v JŘBU a se z výše uvedených důvodů ztotožňuji.

K námitkám proti výroku II. napadeného rozhodnutí

72. S ohledem na to, že obviněný byl dle textu rozkladu přesvědčen o správnosti svého postupu, brojil samotným rozsahem rozkladu i proti výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta. Proto dále přistupuji k přezkoumání úvah, kterými se Úřad při ukládání sankce řídil.
73. Jelikož jsem shledal v zadavatelově postupu pochybení, resp. ztotožnil jsem se s výrokiem I. napadeného rozhodnutí, nebude prostor pro to, abych upustil od uložení sankce, tím spíše, když zadavatel proti výroku II. napadeného rozhodnutí brojí toliko obecně samotným rozsahem rozkladu a nevznáší žádné argumenty, které by případně svědčily pro upuštění od uložení sankce či vedly k jejímu snížení.
74. Podle ustanovení § 121 odst. 2 zákona platí, že je Úřad při určení výše výměry pokuty za spáchaný přestupek povinen přihlédnout k závažnosti přestupku, jeho následkům a okolnostem, za kterých byl obviněným spáchán. To tedy, jinými slovy řečeno, znamená, že do úvahy Úřadu ohledně výše ukládané pokuty za konkrétní přestupkové jednání se musí vždy promítnout závažnost spáchaného přestupku, která je určena zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž došlo k jeho spáchání. Především s přihlédnutím k těmto kritériím Úřad uvažuje o výši peněžité pokuty, kterou lze obviněnému v rozmezí určeném podle § 120 odst. 1 zákona uložit. Úřad však vedle toho přihlíží také k ekonomické situaci obviněného, a to rovněž při zohlednění své rozhodovací praxe, přičemž dbá na to, aby uložena pokuta plnila obě funkce právní odpovědnosti, tedy funkci preventivní a represivní. Dále, vzhledem k přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**přestupkový zákon**“), Úřad přihlédl rovněž k § 37a násl. přestupkového zákona, neboť obsahuje širší výslovný katalog skutečností, k nimž je třeba při výměře trestu přihlížet, než úprava obsažená v zákoně.
75. Úřad zdůvodnil výši uložené sankce v bodech 104 až 126 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde nejdříve obecně uvedl, na základě čeho (jakých ustanovení zákona) a za co je obviněnému peněžitá pokuta ukládána. Následně Úřad jasným, dostatečně podrobným a přezkoumatelným způsobem uvedl, co vzal při posuzování výše ukládané sankce v úvahu. S ohledem na jeho závěry mohu konstatovat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí ve výroku II. jsem neshledal důvody pro to, aby bylo požadavkům obviněného (tj. mimo jiné zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí) vyhověno.
76. Úřad při ukládání pokuty zohlednil jak způsob spáchání přestupku, kterýžto je svou povahou jedním z velmi závažných přestupků, když ve svém důsledku de facto nezákonně vylučuje princip hospodářské soutěže, tak následky takového postupu, spočívající ve zvýhodnění vybraného uchazeče oproti jiným potenciálním dodavatelům (neboť tento nebyl vystaven konkurenci či lépe řečeno hospodářské soutěži o veřejnou zakázku), a v bodech 118 a 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí stejně tak okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán.
77. Těmi jsou okolnost, že se zadavatel snažil získat od vybraného uchazeče majetková autorská práva k IS VEMA, dále okolnost, že se rovněž snažil získat nový informační systém na základě otevřeného zadávacího řízení, kdy obě tato jednání by mohla znamenat snahu zadavatele vyvázat se ze stavu exkluzivity vybraného uchazeče a rovněž okolnost, že stav exkluzivity autorských práv nevytvořil obviněný sám, nýbrž ji založil jeho právní předchůdce. Právě jmenované polehčující okolnosti Úřad v napadeném rozhodnutí zohlednil, a to dle mého

názoru dostatečně. Úřad v šetřené věci neshledal přitěžující okolnosti. Nedomnívám se proto, že by zde měl být prostor pro snížení pokuty či pro úvahy o upuštění od jejího uložení, potažmo pak pro zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí.

78. Mohu tedy uzavřít, že Úřad při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které výši pokuty mohou v konkrétním případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Z rozhodnutí je přitom zřejmé, že výše pokuty uložená v tomto případě uvedeným požadavkům vyhovuje, jelikož Úřad v bodech 114 až 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí nejen, že zohlednil kritéria, v jejichž světle se posuzuje závažnost přestupku, ale v bodech 122 až 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí přihlédl také k samotné ekonomické situaci obviněného, v jejímž světle nemůže být pokuta uložena za přestupek spáchaný obviněným likvidační.
79. Po přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí ve výroku II. jsem tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že Úřad v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně a správně uvedl, z čeho při stanovení výše pokuty vycházel, přičemž nepřekročil meze správního uvážení, které mu náleží. S ohledem na výši uložené pokuty poukazují zejména na skutečnost, že Úřad mohl obviněnému uložit pokutu až do výše 2 141 700 Kč, a v daném případě uložil pokutu toliko ve výši 750 000 Kč, což je částka pohybující se v dolní polovině možné sazby. Mám tedy za to, že Úřad s ohledem na § 120 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 121 odst. 2 zákona a dále § 37 a násl. přestupkového zákona stanovil výši pokuty zcela v souladu s příslušnými právními předpisy. Za takového stavu jsem neshledal důvody pro změnu napadeného rozhodnutí Úřadu ve výroku II., kterým za spáchaný přestupek byla uložena pokuta.
80. Pro úplnost dodávám, že se plně ztotožňuji s úvahami Úřadu ohledně možnosti aplikace příznivější právní úpravy, jak jsou tyto formulovány v bodě 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť mám shodně s Úřadem za to, že v daném případě neexistuje právní úprava, kterou by bylo lze z důvodu její příznivosti pro obviněného aplikovat. Proto byla věc posouzena podle zákona (tj. zákona platného a účinného v době zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, a nikoliv dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, popřípadě ve vztahu k sankci dle přestupkového zákona).
81. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem tedy přezkoumal zákonnost celého napadeného rozhodnutí a jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, kdy jsem napadené rozhodnutí shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě obviněný dopustil porušení zákona. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byly splněny podmínky pro rozhodnutí o spáchání přestupku obviněným a pro uložení sankce, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití. Nelze tedy

po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzení zadavatele, že napadené rozhodnutí je nesprávné z důvodu nesprávného posouzení věci.

VII. Závěr

82. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
83. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Česká republika – Generální finanční ředitelství, Lazarská 15/7, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy